

Szűz Mária Lovagja

12/2024

43. szám - december
máriás havilap

Szűz Mária Lovagja

2024. december, 4. évf., 12. szám.
ISSN 2729-8809

Kiadja:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
IČO: 53 482 697
Székhely: Horná 24/6,
946 19 Číčov

szuzmarialovagja@protonmail.com

Főszerkesztő és felelős kiadó:
Canavesi Ambrus M.

**A szerkesztőség székhelye
és levelezési címe:**

Szűz Mária lovagja, Canavesi Ambrus,
Horná 24/6, 946 19 Csicsó
Szlovákia

Ára: nem értékesíthető
(Egy példány előállítási költsége kb. 0,5 euró.)

Nyomdai példányszám: 2600 db.
Regisztráció MK SR: EV 5986/21

Évente 12 alkalommal jelenik meg

Hogyan támogathat minket?

IBAN: SK05 0900 0000 0051 7751 2944

Számtulajdonos:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
BIC SWIFT kód: GIBASKBX

Imprimatur:

Egyházi jóváhagyással – Nagyszombati
Főegyházmegyei Hivatal, 2022. március
24-én, 2497/22 szám alatt.

Cenzor:

Ft. Nagy Péter

43 sz. 12/2024

Kép a címlapon:

Jusepe de Ribera (1591–
1652), Adoration of the
Shepherds, 1650 kép Wiki-
media Commons által. Köz-
incs

Tartalom

- 4** A nem katolikus vallások
Vass József
- 10** A betlehemi barlang, a Szűzanya által
befogadóvá tett szívünk szimbóluma
Antonelli Názáreti M. atya
- 14** Szent Ambrus karácsonya: „Ilyen születés illik
Istenhez”
Canavesi Ambrus M. atya
- 18** Pio atya: az erkölcsi élet mestere
Canavesi Ambrus M. atya
- 20** Szent Ferenc élete
szerkesztőség
- 22** Az Apostoli Hitvallás – Hiszekegy
Nagy Péter atya
- 23** Az ima iskolájában
Pierre Clorivière

Vezércikk

A decemberi hónap hagyományosan az advent lágy fényében fürdik. Az Egyház a lila színbe - a bűnbánat színébe - öltözött, és eltávolította a virágokat az oltárokról, valamint minden más díszítő elemet a templomokból, hogy arra kérje lelkünket, hogy a várakozás állapotába helyezze magát. Advent valóban a lágy fény ideje, amikor nem merülünk el teljesen a sötétségben, de még nem merünk elmerülni a teljes fényben sem. Ez a liturgikus és spirituális választás teljes mértékben összhangban van a napciklussal is, hiszen éppen ebben az időszakban érzük el azt a pillanatot, amikor a sötétség megelőzi a fényt, a téli napfordulót, hogy aztán utat engedjen a fény diadalmas előretörésének: „Sol invictus”, „A legyőzhetetlen Nap”, ahogyan a rómaiak nevezték. Ebben a lágy, gyenge fényű liturgikus időszakban – ahogyan a lámpások világítottak a villanyvilágítás bevezetése előtt - két káprázatos fényt gyűjtanak a liturgikus év körmenetében. Természetesen ott van a karácsonyi fény, amely a világ sötétségébe hozza a megígért Messiás, Isten Fiának vakító fényét, aki azért jött, hogy megváltsa a bűn sötétsége által rabszolgasorba taszított, erkölcsileg elpusztított és értelmileg elvakított emberiség sorsát. A második fény a Szeplőtelen Fogantatás fénye: Mária - kronológiailag még Jézus előtt – , aki elhozza a kegyelem fényét a világnak. Igaz, hogy mindez csak „Krisztus érdemeire való tekintettel”, ahogy az Ineffabilis Deus enciklika mondja, de az is igaz, hogy az isteni élet első szikrázása, a világ és az emberiség lelki feltámadásának első lendülete éppen az ő születésével, vagy inkább fogantatásával, szeplőtelen fogantatásával történt. Mi történt Szent Anna méhében? Nem tudjuk megmondani, és ez olyasvalami, ami Isten titkaiban marad, de ha el akarjuk képzelni, akkor olyan, mint egy hirtelen felcsillanó fény, egy isteni fény,

finom és tapinthatatlan, de éppen ezért annál erősebb és lángolóbb, amely megakadályozza, hogy az eredendő bűn átka beszenyezze Ádám gyermekei közül ezt az újszülöttet, érintetlenül és romlatlanul hagyva, „szeplőtelenül” hagyva őt. És ugyanez a fény, a kegyelem fénye, amely nem talál akadályt, aztán a betlehemi barlangban fog kirobbanni, abban a csodálatos születésben, amely érintetlenül hagyja Mária szüzességét. Jézus kis teste áthalad Mária méhén, anélkül, hogy megsértené, összetörné, megrongálná azt, mint ahogyan egy fénysugár áthalad egy átlátszó üvegen. A fény az isteni cselekvés jele, és ebben az adventben, minél inkább belesüllyedünk a nap légköri sötétségébe, annál inkább a fény azon gyermekeinek kell éreznünk magunkat - akiről Szent Pál beszél -, akik a halál sötétségéből fel akarnak ébredni, és csak a fény teljességében akarnak cselekedni.

Kedves barátaim, jótevőim, és a Szűz Mária szerelmének olvasói!

Boldog és szent karácsonyt kívánva arra hívlak benneteket, hogy a megtestesült Ige és Szeplőtelen Édesanya káprázatos fényét engedjétek be otthonotokba, családotokba, sőt, még előtte a lelketekbe. A fény gyermekei vagyunk, de oly gyakran hagyjuk, hogy a sötétség kerekedjen felül: a legszentebb Szeplőtelen Szűzanya és Szent József óvja bennünk a kegyelem fényét, ahogyan egykor a csecsemő Jézust is megvédték a hidegtől, a betegségtől, sőt még Heródes csapdájától is. Segítsen szegény újságunk, hogy a kegyelem fénye sok nem katolikus, nem keresztény, sőt nem vallásos családba is eljusson, hogy mindig és mindenütt áldott legyen Jézus és Szeplőtelen Anyja neve!

Szeretné havonta
postai úton ingyenesen
kapni a „Szűz Mária
lovagja” havilapot?

regisztráljon a
<https://sml.missiomariae.com>
címen vagy okostelefonoddal
szkennelje be a QR-kódot

A nem katolikus vallások

Vass József

Az egyház ellenségeinek áttekintése során most a vallásokat kell szemügyre vennünk. Milyen mértékben mondhatjuk, hogy más vallások és azok tagjai az Egyház ellenségei? Bizonyára a modern mentalitás és a katolikus egyház jelenlegi hozzáállása is kizárná ezt a meghatározást, de az igazság az, hogy Szent Maximiliánnak nem voltak kétségei e tekintetben: imájában nyíltan beszélt a zsidókról, mint a katolikus egyház ellenségeiről, és ebben az értelemben minden más vallást Krisztus egyháza ellenségének kell tekinteni. Szent Maximilián elismerte, hogy „a világ legkülönbözőbb vallásaiban is sok, többé-kevésbé torz és elhomályosított igazságot lehet látni” (SK 1172), de az alapvető probléma az, hogy az igazság egy. Egyik cikkében Szent Maximilián leír egy párbeszédet, amelyet a vonaton folytatott egy hitetlennel, aki azt mondta, hogy mindenkinek abban a vallásban kell maradnia, amelyben született, mert mindenki számára az a jó vallás, amelyben felnevelték. Erre a kijelentésre Szent Maximilián megismételte, hogy a központi kérdés éppen az igazság kérdése: ha az igazság egyedi, és a különböző vallások nem ugyanazt vallják, akkor ez azt jelenti, hogy a vallások nem lehetnek mind igazak. Minden embernek kötelessége, hogy keresse az igazságot Istentől, az ember sorsáról és a vallásról, és ezen igazság alapján alakítsa saját életét (SK 1124). Ebben az értelemben ne gondoljuk, hogy túl messzire megyünk Szent Maximilián gondolkodásától, ha azt állítjuk, hogy a nem katolikus vallások az eredendő bűn és az emberiség egyéb bűneinek következményei. Szent Maximilián viszont kifejezetten ezt mondja ki az eretnekségről és a kommunizmusról, amikor azt állítja, hogy midőn a Szeplőtelen Fogantatás fog győzedelmeskedni, „akkor a szocializmusok, kommunizmusok, eretnekségek, ateizmusok, szabadkőművesség és minden más ilyen ostobaság, ami a bűnből ered, elbukik” (SK 199).

Egy az út az üdvösség felé

Bármennyire is nem használ az Anyaszentegyház jelenleg ilyen nyelvezetet, hanem inkább az irgalom és a megértés befogadó nyelvén bánik a nem katolikusokkal, nem tagadhatjuk a valóságot, hogy mindazok, akik nem ismerik el Krisztust és az Ő Egyházát, valójában „Krisztus keresztségének ellenségeiként” nyilvánulnak meg (Fil 3, 18), ahogyan Szent Pál meghatározza őket. Túl azon a lehetőségen, hogy a nem keresztényeket és a nem katolikusokat „ellenségeinknek” nevezhetjük, tény marad,

hogy a többi vallás nem jelent alternatív utat az üdvösségre, és hogy kiüresítik Krisztus keresztségét üdvösséges jelentőségétől. Mi katolikusok valójában nem hihetjük - az igazság és Krisztus megváltó halála iránti tiszteletből -, hogy bármely vallás az üdvösséghez vezető utat képvisel, hiszen lelkünk számára az üdvösség egyetlen igazi útja Krisztuson és az Egyházon keresztül vezet. Ez egy alapvető igazság, amely a kereszténység alapja, és amelyet az Egyház legfelsőbb Tanítóhivatala nemrégiben megerősített a „Dominus Jesus” (2000) című nyilatkozatával, Krisztus és az Egyház egyediségéről és üdvösséges egyetemességéről. Ebben a következő világos kijelentést olvashatjuk: „Jézus Krisztus, a Megváltó eljövételével Isten úgy akarta, hogy az általa alapított Egyház az egész emberiség üdvösségének eszköze legyen. Ez a hitigazság semmiképpen sem von le abból a tényből, hogy az Egyház őszinte tisztelettel tekint a világ vallásaira, de ugyanakkor radikálisan kizárja azt a vallási relativizmussal jellemezhető közömbös mentalitást, amely ahhoz a meggyőződéshez vezet, hogy az egyik vallás ugyanolyan jó, mint a másik” (Dominus Jesus, 22).

A pogány vallások

Ennek fényében a Krisztus Egyházával - azaz a katolikus egyházzal - szemben álló vallásokat három nagy kategóriába sorolhatjuk: olyan vallások, amelyek nem ismerik el az isteni kinyilatkoztatást, sem tényként, sem lehetőségként. Ezek a pogány vallások, ahol a vallás végső soron abban áll, hogy az emberek saját értelmi képességeikkel próbálnak feltételezni valamit a világegyetemről és az istenségről. Azon vallások között, amelyek elismerik azt a tényt, hogy Isten kinyilatkoztatta magát, azaz megismertette magát az emberekkel egy vagy több közvetítő által, azonosíthatjuk a kereszténységet és két másik vallást, a judaizmust és az iszlámot. Az utolsó kettő azonban nem tartja Krisztust Istennek, illetve az utolsó és leg-tökéletesebb közvetítőnek. Végül, azokon a vallásokon belül, amelyek Krisztust tökéletes kinyilatkoztatónak és magának Istennek ismerik el, vannak a katolikusok és azok, akik nem ismerik el az Egyházat az üdvösség közvetítőjeként.

A természetes vallások érdemei és tévedései

Ezeket a csoportokat külön kell kezelnünk, kezdve azokkal, amelyek nem ismerik el a tényleges isteni kinyilatkoztatást, és ezért a vallásosságot úgy értelmezik, mint

az Istentől, az emberről és a világról szóló igazság személyes keresését. Ezeket általános értelemben pogányoknak nevezhetjük. Általánosságban értékelnünk kell minden emberi kísérletet arra, hogy megértsünk valamit Istentől, a kozmosz eredetéről és az ember boldogságáról vagy sorsáról. Az ember hivatása az igazság keresése, és a vallásban az ember keresi a legfontosabb válaszokat az életre nézve. Általánosságban tehát mint emberi megnyilvánulást kell értékelni a természetes vallásosságot, amely az imaformában vagy az Isten nagyságának való spontán alávetettségben is kifejeződik, és művészi vagy rituális formákban is megnyilvánul. Tekintettel azonban az emberi gyengeségre, az eredendő bűnre és a Sátán befolyására, ezek a kísérletek az ókortól kezdve szinte mindig eredménytelennek bizonyultak, tévedésekhez, groteszk misztifikációkhoz, sőt néha még a mágiával és a sátánizmussal való keveredéshez is vezettek. Nem véletlen, hogy Szent Pál elítéli azokat, akik „fölismerték az Istent, mégsem dicsőítették Istentként, s nem adtak neki hálát, hanem belevesztek okoskodásaikba és érteni nem akaró szívük elhomályosult. Kérkedtek bölcsességükkel és oktalanná váltak. A halhatatlan Isten fölségét fölcserélték a halandó ember, a madarak, a négy lábúak és a csúszómászók képmására” (Rom 1, 21-23). Éppen ezért az emberiségnek szüksége van az isteni kinyilatkoztatásra,

hogy megismerje Isten igazi arcát, és megértse az üdvösséghez vezető utat. Az emberi értelem gyengesége és a szenvedélyek sokféleségének befolyása miatt szükség volt arra, hogy Isten kinyilatkoztassa magát az embernek. Ezért a természetes vallásoknak meg kell nyílniuk a kinyilatkoztatás, Isten kezdeményezése előtt, és el kell ismerniük a keresztény kinyilatkoztatást, mint az egyetlen igaz, megbízható és hiteles kinyilatkoztatást.

A kinyilatkoztatás elutasítása

Éppen ezért a pogányok bűnt követtek el, amikor elutasították a keresztény kinyilatkoztatást, és teljes meggyőződéssel, megkérdőjelezhetetlenül utasították el a kinyilatkoztatás lehetőségét. Éppen ezért - mondja Szent Pál - Isten elutasította őket, és megengedte, hogy az erkölcstelenség és a rendtelenség minden formájába, valamint az értelmi tévedésbe essenek. Ez mindenekelőtt az ősi politeista pogányságra, a görög és a római pogányságra igaz. A görög és a római vallás valójában rituális és államvallás volt: nyíltan babonás szellemben kellett áldozni az isteneknek, hogy az ember részesüljön védelmükben, és büntetéseiket ne kelljen elszenvednie. Mindezt tudatosítva fel sem foghatjuk, hogyan lehetett hinni abban az

istenhalmazban, amelyben kevés volt a spirituális vagy az isteni, ugyanakkor kéjsóvár, kapzsi, veszeke-dős és még részeges is volt. Nyilvánvalóan ez a torzulás tette vallásukat hiteltelenné. Néhány más politeista vallásban, például a Kolumbusz előtti vallásokban az istenségek nemcsak erkölcstelének, hanem vérszomjasak is voltak: ezért irtották ki egymást a Kolumbusz előtti népek, és vívtak háborúkat, hogy foglyokat ejtsenek, akiket feláldozhattak az isteneiknek. Istenek, akik nem az életet, hanem a halált adták, akiknek már a pusztta megjelenése is inkább az ördög, az emberiség és az élet ellenségére emlékeztet, mint a jó Istenre, aki az emberiség teremtőjére.

Egy személytelen Isten és az animista vallások

Más pogány vallásokban - politeista és monoteista vallásokban egyaránt - Isten már nem is személyes lény, hanem személytelen erő. Ez a helyzet a különböző animista vallásokban, amelyek a természet minden egyes erejében más-más istenséget ismernek el, vagy az ezeket a természeti erőket irányító szellemekre hivatkoznak. A magyarázat naivitásán túlmenően az animista vallások, mivel nem ismerik el, hogy Isten személyes lény, nem tudnak sem szeretni, sem imádkozni hozzá. Így szertartásaik többnyire babonák sora, de igen gyakran keverednek bele a mágia, sőt a fekete mágia formái, sok kárt okozva ezzel másoknak. Az afrikai animista vallások valójában olyan formákat, rituálékat és mágiát tartalmaznak, amelyek nyilvánvalóan sátániak, és amelyekhez mágusok, varázslók, médiumok és sámánok jelenlétére van szükség.

Ezen animista és spiritiszta vallások mellett - amelyekhez a japán sintoizmus is sorolandó - léteznek olyan vallások is, amelyekben Isten fogalma inkább egy kozmikus energia vagy világlélek. Mindenesetre a személyes Isten koncepciójának hiánya súlyos következményekkel jár a vallásosság területén, mivel megakadályozza, hogy Istent jószágos teremtetőnek és szerető atyánknak lássuk, aki ismer és szeret minket.

Az újpogány mozgalmak

Bár hivatalosan a buddhizmus, mint a hinduizmus reformja, nem utasítja el a több isten létezését, a gyakorlatban ezek nem tűnnek olyan fontosnak a tökéletesség és az üdvösség keresésében. A buddhista aszkézis és gyakorlat a nirvána, azaz a saját személyiségnek a kozmikus semmiben való megsemmisülése felé tendál, és úgy tűnik, hogy semmi köze sincs semmilyen istenekhez. Másrészt a buddhizmus, ahogyan azt a legtöbb nyugati országban tapasztaljuk, egyáltalán nem vallás jelleget ölt, hanem inkább egy életstílus és egy általános és zavaros spirituális keresés. A buddhizmus felfedezése Nyugaton másrészt a katolikus egyház és más keresztény felekezetek térvesztése (és néha hitelességének elvesztése) után az elmúlt évszázadban bekövetkezett bizonyos posztkeresztény pogány reneszánszhoz köthető. A legárulkodóbb jelenség a New Age jelensége, amelyet bizonyára nem könnyű néhány sorban meghatározni, de amely ritkán veszi fel egy, valódi vallás jellemzőit: mindenesetre a New

Age hatalmas magmájának közös eleme az, hogy hisznek egyfajta kozmikus energiában - amelynek isteni tulajdonságokat tulajdonítanak -, amelyben az emberek is részt vesznek, és amely valamilyen módon szintén „isteni”. A pogány reneszánsz másik jelensége az emberek saját nemzetük kereszténység előtti vallásainak újrafelfedezése a keresztény vallással szemben, amelyet időről időre „szemita”, „római” vagy mindenképpen idegen jelenségnek érznek. Az ilyen identitás-újpagányságnak - amely a magyarok körében is jelen van és él - minden bizonynyal a náci Németország identitás- és nacionalista újpagányságában van a mátrixa. A helyi pogány vallások és rituálék újrafelfedezése viszont csak látszólag fedi a politikai és identitásbeli perspektívákat, és valódi vallások helyett itt inkább a „föld és vér”, azaz a saját származás és történelem „kultuszán” alapuló identitás- és nacionalista jelenségekkel állunk szemben.

Összefoglaló következtetések

Ennek az áttekintésnek szükségszerűen a rövidség jegyében kell történnie, és talán egy kicsit zavaros is, de összefoglalva a következőket mondhatjuk.

- Minden politeista, animista, energetikai, ezoterikus vagy identitás-pogányság a keresztény kinyilatkoztatás, a megváltás és az Egyház létének szükségszerűségét tagadó konfiguráció: ezek tehát „Krisztus keresztjének ellenségei”.

- A természeti vallásokban értékelhetjük az emberi kísérletet arra, hogy megtalálják Istent és az ember saját életére és örök sorsára vonatkozó válaszokat, valamint a vallásosság természetes gyakorlását. A probléma az, hogy - az eredendő bűn miatt - ezek a vallási formák sohasem mentesek a hibáktól.

- Ráadásul a természeti és animista vallások gyakran olyan ezoterikus szertartásosságot feltételeznek, amely szinte mindig a mágiával, sőt gyakran a fekete mágiával (voodoo), ha nem egyenesen a sátánizmussal határosak. Nem tagadható, hogy bizonyos pogány istenségek inkább démonokra hasonlítanak.

- A pogányság igazi buktatója a kinyilatkoztatás: abban a pillanatban, amikor Isten kinyilatkoztatja magát, minden ember köteles meghallani a hangját és elfogadni azt, maga mögött hagyva tévhiteit, és életmódját a kinyilatkoztatáshoz igazítva.

- Ha az ember elnéző tud lenni az ősi pogánysággal és azzal, amely még nem fogadta el megfelelően a keresztény kinyilatkoztatást, akkor nehéz elnézőnek lenni a posztkeresztény pogánysággal, amely kifejezetten elutasítja a keresztény kinyilatkoztatást, a Krisztus és a katolikus egyház által munkált megváltást egy személyes és szervezetlen spiritualitás („nyugati” buddhizmus és New Age) vagy egy identitáskultusz nevében.

„Mi a hivatásod?”

A fiataloknak időnként odaszegeznek ezt a kérdést, közvetve vagy burkoltan. Ilyenkor, szinte minden alkalommal meglepetés éri őket, és zavarba jönnek, Mit is válaszoljanak?! Hamar rájönnek ugyanis, hogy ez egy komoly kérdés. Általában nem is tudják, mit mondjanak, és egy kitérő „Ki tudja?... Még átgondolom... majd meglátom”-mal próbálják kikerülni a kérdést.

Talán soha nem gondoltak komolyan a „hivatás” szóra, és így - ezt a kifejezést váratlanul hallva - szinte furcsának és titokzatosnak tartják.

Mit jelent a hivatás? A latin „vocare” szóból ered, jelentése „hívni”... Tehát azt mondjuk, hogy egy hívás, ami az embernek szól.

Kitől jön ez a hívás? Istentől származik, aki az ember életének és az ember halálának Ura.

Isten az, aki létünket adja, és lehetővé teszi a további létezésünket, mert „Öbenne élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17:28).

Mire hív minket Isten? Isten először is minden személyt emberi létre hív. Majd, hogy hajtson végre valamilyen küldetést, ami által növekedhet a szentségben és így módon elnyerhesse a Paradicsomot.

Loyolai Szent Ignác gyönyörűen kifejtette e tant: „Az embert arra teremtették, hogy dicséretet adjon, hódoljon és szolgálja Istent, a mi Urunkat, és így módon megmentsen a saját lelkét. A többi dolog, amely a földön található azért lett teremtvé, hogy az embert hozzásegítse ahhoz a célhoz, amelyre teremtvé lett.”

Az emberi léte és a szentségre való felhívás mindenki hivatása – minden embernek szól, aki erre a világra születik.

De az a „hívás”, hogy az ember a földi tartózkodása során Istentől kapott küldetésének teljesítésével elnyerje a szentséget, meghatározza minden egyén számára a megfelelő életállapotot. Így annak, aki felismeri, hogy házasságra van hivatva, megvan a házasságra való hivatása, és a házasság állapotában kell élnie. Aki észreveszi, hogy elhivatott a papságra, annak papi állapotban kell teljesítenie hivatását. Ha valaki a megszentelt életre hivatott, annak a szerzetesi életet kell felvállalnia. Aki úgy találja, hogy el van hívva a misszionáriusi életre, annak misszionárius életet kell élnie.

A „hivatást” tágabb értelemben úgy is tekinthetjük, mint egy hivatásra vagy más emberi pályára való felhívást, különösen azok pályájára gondolunk, akik anélkül, hogy Istennek szentelnék magukat, nőtlenek maradnak, telje-

sen és kizárólagosan a foglalkozásuknak élnek, mint pl. orvos, tanár, művész, földműves, szerelő stb.

Minden fiúnak és lánynak megvan a maga egyéni „hivatása”, amelyet az életben be kellene töltenie. Erre a meghatározott hivatásra tekinthetünk úgy, mint az útra, amely a Mennyei Országába vezet. Mindenkinek van egy hívása Istentől, amelyre választ vár, hogy azt hűségesen teljesítse és az üdvösséget elnyerje.

Egy személy hivatását felismerni nem könnyű feladat, de törekedni kell rá, mert ez befolyásolja jelenlegi és örökévaló sorsát.

Szent II. János Pál pápa atyai bölcsességgel figyelmeztet bennünket: „Mindenkinek, különösen, ha fiatal, okosan kell feltennie magának a keresztény élettel kapcsolatos alapvető kérdést: Mire hív engem Isten?”

Talán sokan vannak, akik egyáltalán nem teszik fel maguknak ezt az „alapkérdést”, akik napról napra élnek, bíznak a szerencsében (úgy mond) és ijesztő megfontolatlansággal, merészséggel élnek életüket.

Hányan gondolkodtak el házasságkötés előtt Szent Pál tanításán, miszerint: aki hivatását követve a házaspárt választja, „jól teszi”, de akit nem erre hívnak, és az Isten szerelmére nem a házasságot választja, „még jobban teszi” (I. Kor. 7:38)? Hány jegyest vagy házast gondolkodtatott el az, hogy Isten valami „jobb” szeretné részesíteni őket, nevezetesen a megszentelt hivatásban, a „jó” helyett, vagyis a házassági hivatás helyett?

Egy nap megtörténhet, hogy egy számunkra értelmetlen életben ébredünk és szomorúan tudatosítjuk, hogy fel kéne magunknak végre tenni azt a kérdést, mit is akart tőlük Isten valójában.

Hasonlítanak majd ahhoz az öreg nénihez, aki az Atlanti-óceán közepén teszi fel a kérdést a hajó tisztnak: „Elnézést, uram. Ez a hajó visz Amerikába?”

Sokan keseregnek utólag döntésük felett, miszerint megfelelő mérlegelés nélkül választottak életutat. Hányan tengődnek boldogtalanságban, mert még időben elmulasztották feltenni maguknak azt a bizonyos alapkérdést.

Minden fiúnak és lánynak komolyan meg kellene fontolnia Szent Pál buzdítását: „Kérlek tehát benneteket, testvérek... Ne szabjátok magatokat e világhoz” – ne legyetek világi gondolkodásúak; „hanem alakuljatok át értelmek megújításával, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a jó, neki kedves és tökéletes.” (Róm. 12:1-2).

a könyv a következő címen rendelhető meg:

szuzmarialovagja@protonmail.com

vagy

Misia Neposkvrnenej o.z.

Horná 24/6

946 19 Čičov

Szlovákia

„Jőjj, kövess engem!” (Mk. 10,21)
„Ime, jövök, Uram!” (Zsid 10:7)

Az ember életét ez a két kijelentés határozza meg. Az első Istentől, a második az embertől származik, meghívás és válasz. Amikor az ember a kérésre nem válaszol, milyen életet tud akkor élni? Sikertelent, netán tragikus.

Fiatalkorú fiúk és lányok, akik ezt olvassátok, a „hivatások”, a sorsotok érdekében ajánlom nektek ezeket a sorokat. Mert az Úr nem pusztán véletlen folytán juttatta kezébe ezt a kis könyvet, mely elvezethet ahhoz, hogy megtaláld, a szíved feltáradlan mezején elásott, „rejtett kincsét”: hivatásod „rejtett kincsét”. Ha meg akarod találni, ne késlekedj, ne vesztgesd az időt, hanem siess, hogy „mindent eladj”, hogy birtokba vehesd kincsedet. (Mt. 13:44)

Misia Neposkvrnenej o.z.
sk.missionariae.com

A betlehemi barlang, a Szűzanya által befogadóvá tett szívünk szimbóluma

Antonelli Názáreti M. atya

A karácsony nagy öröme

“Íme, jó hírt hozok nektek, amely nagy öröm lesz az egész népnek. Ma megszületett a Megváltótok, az Úr Krisztus, Dávid városában.” (Lk 210-11) Így jelentette be az Úr angyala a pásztoroknak a Megváltó születését. És ez a bejelentés idén is visszhangzik az egész világon. Karácsony éjszakája ezért mindannyiunk számára a nagy öröm éjszakája kell, hogy legyen: igazi, lelki öröm.

Ahhoz azonban, hogy valóban, azaz természetfeletti módon részesülhessünk abban az örömben, amelyet Isten minden embernek adni akar, a kegyelem állapotában kell lennünk, Isten barátainak kell lennünk, azaz az isteni szeretetnek meg kell töltenie szívünket. Ezt jelenti az angyalok éneke: "Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakarátú embereknek!" (Lk 2,14)

A karácsony nagy tragédiája

Ha viszont nem vagyunk a kegyelem állapotában, és nem nyitjuk meg szívünket Jézus előtt, akkor az isteni gyermek által felajánlott üdvösség nem jut el hozzánk: és ez az a tragédia, amelyről a karácsony szól hozzánk.

"Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson." (Lk 2,7) Értitek, miről van szó? Betlehem lakói elutasították Jézust, a Megváltót, mert nem adtak menedéket a Szűzanyának és Szent Józsefnek. Ez történt akkor, ez történik ma is, és sajnos ez történik majd a világ végéig. Jézust nem fogadják szívesen az emberek. Az emberek nem engedik be otthonukba azt, aki a ház Ura. Ez a botrányok botránya! Szent János evangélista így írja le: "A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be." (Jn 1,11) Ezek szörnyű szavak, de ezek az evangélium szavai, tehát megkérdőjelezhetetlen igazságok. Ki tudna ma ellentmondani ezeknek a szavaknak? Hadd mondjak egy egyszerű példát: hányan járnak rendszeresen minden vasárnap misére? És ezek közül hányan vannak a kegyelem állapotában? Ahhoz, hogy valaki kegyelmi állapotban legyen, meg kell bánnia az elkövetett halálos bűnöket, meg kell gyónnia azokat egy papnak, és meg kell ígérnie, hogy nem követi el azokat többé. Ha ez nem történik meg, az ember halálos bűnben marad. Hányan fogadják be tehát Jézust valóban a szívükbe? Ha valaki nem rendelkezik ezzel a jóakarattal, akkor nem barátja Jézusnak, és nem lesz békéje sem ebben az életben, sem az örökkévalóságban.

A betlehemi barlang, az emberi szív szimbóluma

Tudjuk, hogy a Szűzanya és Szent József kénytelen volt egy barlangban menedéket találni. Ezt a piszkos, szegényes és hideg barlangot választotta Isten a születésének helyéül. De a Szűzanya Szent József segítségével átalakította ezt a helyet, és tisztává, gazdaggá és meleggá tette. A Szűzanya a betlehemi barlangot Isten második legkedvesebb helyévé tette, az első a názáreti Szent Ház volt.

Ez a piszkos, szegény és hideg barlang a mi szívünket, minden ember szívét szimbolizálja. Isten azért teremtette a szívünket, hogy benne lakozzék. Ez csodálatos igazság, és Szent Ágoston így magyarázza: "Magadnak teremtettél minket, s nyugtalan a szívünk, míg csak el nem pihen benned." Sajnos sokan nem engedik be a szívükbe azt, aki a ház Ura. Hogy miért? Mert a szívük piszkos, szegény és hideg, de ez nem lenne megoldhatatlan probléma. Ami megoldhatatlan, az az, hogy makacsul zárva tartjuk szívünk ajtaját. Isten megteremtette az ember szívét, és meggazdagította ajándékaival, széppé és meleggá, azaz befogadóvá tette, de az ember a bűneivel beszennyezte, elszegényítette és rideggé tette. Isten minden szív ajtaján kopogtat, de a többség azt mondja neki: „Számodra nincs hely!”

A Szűzanya befogadóvá teszi a szívemet

Mit kell tennem, hogy a szívemet újra olyan lakóhellyé tegyem, amely méltóan tudja fogadni Istenünket? Először is akarnom kell, hogy Isten jöjjön belém, vagyis a barátja akarok lenni, ezért el kell szakadnom mindentől, ami elválaszt Istentől. Aztán a Szűzanya segítségét kell kérnem, könyörögnöm kell neki, hogy jöjjön belém, a szívembe, hogy minél befogadóbbá tegye azt.

A Szűzanya megtisztítja, rendbe teszi a szívemet

Ha a Szűzanya eljön a barlangba, vagyis a szívembe, akkor Szent Józseffel együtt azt fogja tenni, amit a betlehemi barlangban tett: először is eltávolít minden szennyet, és makulátlanná teszi a szívemet. Mi az, ami beszennyezi a szívemet? A bűn! Arra kell törekednem, hogy ne vétkezzem. A Szeplőtelen Fogantatás teljesen szemben áll a bűnnel, így ahol a Szeplőtelen Fogantatás lakik és tökéletesen uralkodik, ott ugyanakkor bűn nem lehet. A Szűzanya tehát fel fogja ébreszteni bennem a bánatot az általam elkövetett bűnök miatt, és meg fog győzni, hogy gyónjam meg azokat: Ő maga, mint ahogyan az anya elkíséri fiát az orvoshoz, úgy fog elkísérni engem a paphoz, hogy meggyón-

jam a bűneimet. Tevékenysége nem fog itt megállni, hiszen ő a legjobb anya, folytatni fogja a nagytakarítást, vagyis folytatni fogja szívem megtisztítását, hogy az egyre tisztább legyen. Különösen meg fog tisztítani a tisztátalanságtól. Már egy évszázaddal ezelőtt Fatimában a Szűzanya azt mondta, hogy a legtöbb lélek a tisztátalan bűnök miatt kárhozik el, vagyis a hatodik és kilencedik parancsolat ellen vétkezők miatt. Mit mondjunk ma, ebben a korban, amelyet a szex és az emberi testek árucikké válása ural? Ebben a korban, amikor a katolikusok már nem házasodnak templomban, vagy ha ott házasodnak is, akkor polgári úton elválnak, és utána polgári házasságot kötnek, ezzel házasságtörést követnek el?

A piszkos szív egyúttal rendetlen szív is, a Szűzanya, mint jó háziasszony, mindent rendbe fog tenni, hogy a szívemben az első helyen mindig Isten és az ő szolgálata legyen,

aztán a felebaráti szeretet, természetesen mindig minden a szeretet és az igazságosság rendje szerint szabályozva.

A Szűzanya gazdagítja a szívemet

A Mennyei Édesanya szívem szegénységét és nyomorúságát is orvosolni fogja azzal, hogy megszentelő jelenlétével gazdagítja azt. A „kegyelemmel teljes” (Lk 1,28) meg fogja tölteni szívemet az ő kegyelmével, minden erényével és a Szentlélek ajándékaival. Isten a teremtés kezdetén minden természetfeletti ajándékkal gazdagította az embert, de az ember az ördög kísértése miatt megvetette ezeket az ajándékokat, irigyelte Istent, és olyan akart lenni, mint Isten. E gőgös ambíció miatt az ember elvesztette minden vagyonát, és rendkívül szegénnyé vált. Jézus azonban azért jött, hogy visszaadja nekünk azt, amit Ádámban elvesztettünk: "Hiszen ismeritek Urunk, Jézus Krisztus jóté-

konyságát. Noha gazdag volt, értetek szegénnyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjatok." (2Kor 8,9) Krisztus példát adott arra is, hogyan nyerhetjük vissza gazdagságunkat: Jézus Krisztus „Isten formájában volt, és az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette magát, szolgai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez.” (Fil 2,6-7)

Amint jól láthatjátok, van jó gazdagság és rossz gazdagság, ahogyan van jó szegénység és rossz szegénység is. Az ember az eredendő bűn után felfedezte, hogy mezítelen, ami egyben lelki mezítelenségét, valamint lelki szegénységét is jelenti, vagyis azt, hogy megfosztották Isten kegyelmétől. Az ember megpróbálta ezt a mezítelenséget eltakarni, de nem sikerült eléggé, Isten volt az, aki megfelelően felöltöztette: ez előre jelzi azt, amit Isten Jézus Krisztus által fog elérni. Jézus valójában szegénynek és mezítelennek akart születni, hogy szolidáris legyen az isteni kegyelemtől megfosztott emberrel, és felöltöztesse, érdemeivel gazdagítsa őt: mezítelensége és szegénysége által Jézus gazdagított minket, és felöltöztetett minket az isteni kegyelemmel.

Jézus tehát meztelenül született, de a Szűzanya, ahogy az evangélium mondja, „pólyába takarta” (Lk 2,7) őt. Ez egy nagy misztériumot tár elénk, vagyis egy feladatot, amelyet Isten a Szűzanya számára tartogatott: ahogyan a Szűzanya emberi testtel ruházta fel, pólyába öltöztette Jézust, a misztikus test fejét, úgy kell minden embert, Krisztus misztikus testének tagjait, lelkileg felöltöztetnie, gazdagítva őket erényeivel és kegyelmeivel. Ez az a jó gazdagság, amelyre vágyom kell: szentnek lenni, mert Isten azt akarja, hogy szent legyek. Ahhoz, hogy szent

legyek, szegénynek kell lennem, mint a gyermek Jézus, vagyis alázasnak és a világ javaitól lelkileg elszakadtnak: ez a jó szegénység, amelyre törekednem kell. Ha viszont hagyom, hogy a gőg és a világ dolgaihoz való rendezetlen ragaszkodás eluralkodjon rajtam, akkor lemondok Istenről és saját megszentelődésemről, és ezzel tulajdonképpen hiábavalóvá teszem Jézus születését és halálát. De Szűz Máriának pontosan az a feladata, hogy megóvjon engem ezektől a veszélyektől azáltal, hogy alázatosságába és szegénységébe öltöztet engem.

A Szűzanya felmelegíti a szívemet

Végül a Szűzanya orvosolni fogja szívem hidegségét azzal, hogy szeretetének lángjával felmelegíti ezt a barlangot. A bennem jelen lévő Szűzanya, Szeplőtelen Szíve által, szeretni fogja a gyermek Jézust értem, velem és bennem. A hideg szív nem más, mint halott szív, ahogyan a halott test is hideg. Ellenkezőleg, a meleg szív egy élő szív. Ez azt jelenti, hogy Szűz Mária az ő szeretete által lelkileg, természetfeletti módon fog engem újraéleszteni.

Csak ha a Szűzanya megtisztította, meggazdagította és felmelegítette a szívemet, akkor lesz képes a gyermek Jézust oda fektetni, ahogyan a jászolba fektette, mert csak akkor fogja a szívemet Jézus annyira szeretni, mint a betlehemi barlangot: csak akkor fogja a szívem megvigasztalni a gyermek Jézust, és számára nem lesz többé további szenvedés okozója.

Használjuk ki ezt a karácsonyt arra, hogy megtanuljunk minden nap könyörögni Szűz Máriához és Szent Józsefhez, hogy állandóan bennünk lakozzanak, és szívünket édes és befogadó lakóhellyé tegyék a kis Jézus számára.

A Pénz

Eszköz az ember kezében,
Szükséges is az életben.
Lehet vele sok jót tenni,
De életeket is tönkretenni.
Megfontoltan kell cselekedni!

Aki a pénzét becsületesen,
Igazságos úton szerezte,
Tisztelet az ilyen embernek!
Nyugodt lehet a lelke,
Hisz nincs mitől félnie.

Ha van anyagi lehetőségünk,
És együttérző szívünk,
Segítsünk szeretettel ott,
Ahol a jótékonyság indokolt.
Hitünkéről teszünk tanúságot!

Ha földi javainkat,
A Teremtő szándéka szerint,
Csakis a jóra használjuk,
Isten bőséges áldását,
Életünkben megtapasztaljuk!

Ám, az ördög nem alszik,
A pénz körül is ólálkodik.
Körüljárja az egész világot,
Kihasznál minden alkalmat,
Ahol gonoszságot okozhat.

Jó, ha imádkozunk azért,
Hogy ne szeressük a pénzt.
A főparancsolat így szól:
„Szeresd, Uradat, Istenedet,
Felebarátod, mint önmagadat!”

Pintér Zoltán

Szent Ambrus karácsonya: „Ilyen születés illik Istenhez”

Canavesi Ambrus M. atya

Szent Marcellina karácsonya

A 352. (vagy 354.) év Szent Karácsonyának éjszakája nem volt mindennapi karácsonyi éjszaka a római Egyház számára. Ezen a szent éjszakán nemcsak a Megváltó születését ünnepelték, hanem ebből az alkalomból sok római lány Liberiusz pápa kezéből vette föl a szüzek fátylat, azaz szüzességi fogadalmát, akik készek voltak szüzességüket a tiszta és szeplőtelen Bárány követésére szentelni. A lányok között - akik „versengtek”, hogy misztikus esküvőjüket ünnepelhessék Urunkkal - volt Szent Marcellina is, a nemes római tisztviselő, Simmaciak nevű családjából, akik már adtak a katolikus Egyháznak egy vértanút, Szent Szótért. Ha Szent Marcellina kiemelkedik a szüzek tömegéből, akik azon a szent éjszakán az Úrnak szentelték magukat, a résztvevők tömegében még rejtettebben és névtelenebbül áll a testvére, a serdülő Aureliusz Ambrosius (Ambrus), aki akkor még egyszerű katekumen volt. Rá a legnagyobb

hatást a dátum és az ünnep egybeesése tette, olyannyira, hogy sok évvel később éppen azokat a szavakat idézte fel, amelyeket Liberiusz pápa használt prédikációja során. Ambrus, aki néhány évvel azelőtt lett Milánó püspöke, a pápa szavaival emlékeztette nővérét az aznap este tett fogadalmakra: „Nemes esküvőt kívántál magadnak, leányom! Nézd, micsoda tömeg jött ide, hogy megünnepelje vőlegényed karácsonyát [...] ma (a vőlegényed) Szűztől született emberként, de mindenekelőtt az Atyától nemzett: testben az Anyához, hatalomban az Atyához hasonló. Egyszülött a földön, egyszülött a mennyben: Isten Istentől, Szűztől született”.

Születés és szüzesség

Talán éppen hűgának az Úrnak való szentelése volt az, ami a milánói szent püspök számára elválaszthatatlanná tette Urunk születésének titkát a szüzesség misztériumától, és

ezen keresztül a par excellence szűz, a Virgo virginum misztériumától. Köztudott, hogy Szent Ambrus Mária szüzességének legnagyobb hirdetője volt, és a milánói leányok szűzi szentelésének fáradhatatlan előmozdítója nem habozott a Boldogságos Szűz Máriát minden szűz mintaképének és példaképének javasolni. Amikor kedves nővérét, Marcellinát emlékeztette szűzi szentelésére, Szent Ambrus előszeretettel idézte fel neki szűzi hivatásának boldog egybeesését a mi Urunk karácsonyával: „Mi illőbb nap van ennél, mint ez, amelyen a Szűznek egy fiú született”. A személye és hite számára ilyen fontos személyes esemény és vallásunk egyik legnagyobb ünnepének egybeesése azt jelentette, hogy Szent Ambrus maga is támogatta, hogy a keleten született karácsony ünnepét Nyugaton is megünnepeljék, és személyesen akarta, hogy egyházmegyéjében, Milánóban is megünnepeljék azt.

Szent Ambrus karácsonya

Szent Ambrus számára a karácsony nemcsak az állandó elmélkedés egy forrása volt, hanem rendkívül hasznos lelkipásztori módszer is, hogy legyőzze az Egyház ellenségeit és a helyes hitre térítse őket. A szent karácsony dátuma - december 25-e - valójában alkalmat adott a szent püspöknek arra, hogy megénekelje az igazi Nap, a mi Urunk Jézus

Krisztus dicsőségét, szembeállítva azt „Sol Invictus” („Legyőzhetetlen Nap”), a mitraizmus napistenének hamis fényével, amely e napisten „újjászületését” a téli sötétség után december 25-re tette. Másrészt az arianizmus, amely Szent Ambrus eretnek elődjének, Ausentius püspöknek a védelme alatt Milánót hódította, tagadta, hogy Krisztus Isten és az Atyával szubsztanciális (lényeges), és természeténél fogva más emberekkel tette egyenlővé, és ezért hajlamos volt a Születés és a Halál misztériumát lekicsinyelni. A Szent Karácsony ünnepének bevezetése Milánóban, amelyre 380 és 386 között került sor, tehát nemcsak egy, a római egyházban már megünnepelt ünnep bevezetésére adott lehetőséget, hanem Milánó város katolikus visszafoglalása tervének szerves részét képezte. Szent Ambrus számára azonban a mi Urunk karácsonya Krisztus életének misztériuma marad, amely szorosan kapcsolódik a Boldogságos Szűzanya legtisztább szűzieségéhez. Mária szüzessége nemcsak mennyei szentségének méltó dísz, hanem az egyetlen méltó módja annak, hogy egy nő méhe befogadja az Isten teremtette gyermeket, és világra hozza őt. Mária szűzi és csodás szülése mindenekelőtt a betlehemi barlangban történt rendkívüli események legkézzelfoghatóbb jele. Visszaulva Izajás híres, Akháznak szóló prófécijára (Iz 7,14), a Szűzanya szüzes-

sége az a „jel”, amely a Messiás születéséről és istenségéről tanúskodik: „Egy menyasszony szüli őt, de egy szűz fogantatja őt” - mondja a szent doktor, hogy megmutassa, hogy nem egyszerűen egy ember születik, ahogy az ariánusok mondták, hanem maga Isten.

A „Veni Redemptor gentium” („Népek megváltó Istene”) himnusz

Az isteni Fiú méltó lakóhelyül csak egy szűz méhe szolgálhatott, amint erre a Szent Ambrus által írt karácsonyi himnusz egy mondata emlékeztet: „Talis partus decet Deum” (Ilyen születés illik Istenhez). Csak a szűzi fogantatás és a szűzi születés lehet Isten módja arra, hogy magára vegye az emberi természetet, hogy egy pillanatra se keltse azt a benyomást, hogy nemcsak az emberi természet minden követelményében osztozik, hanem a bűn következményeiben is. A perspektíva érdekes megfordításával azonban a már idézett (Veni Redemptor gentium néven ismert) himnusz alkalmat ad arra, hogy Mária szüzességének dicsőségét énekeljük. Ha Mária szüzessége Jézus istenségét mutatja és bizonyítja, akkor az is igaz, hogy Jézus választása, hogy Máriától szülessen, kedvező alkalom arra, hogy az édesanya dicséretét énekeljük. A szent doktor szívből jövő felhívása a „ pogányok megváltójának”, hogy jöjjön, siesen, éppen azért, hogy „megmutassa a Szűz születését”, amelyről „az egész világ csodálkozik”. Igaz, úgy tűnik, mondja nekünk a szent püspök, Jézus a Megváltó, aki azért jött, hogy megmentse az emberi nemet a bűntől, de földre jövele mindenekelőtt az ő Anyját, a Boldogságos Szűz Máriát dicsőíti meg, mint a Megváltás első gyümölcsét, és mindenekelőtt az ő sértetlen szüzességében dicsőíti meg, amelyen az egész világ bámul. Tudatában tehát annak, hogy a keresztény első ösztöne az evangéliumi asszonyhoz hasonlóan az, hogy Krisztust az ő Legszentebb Anyjának dicséretével dicsőítse („Áldott a méh, amely megszült téged, és a mell, amely megszoptatott téged”), Szent Ambrus elmélyül a legtisztább Szűz dicséretében. Miközben azonban „megvirágzik a szűz méhe”, Mária semmiképpen sem szenved el szűziességének csökkenését: így, magasztos metaforákkal, a szűz méhe „a szerénység zárdájává”, „templommá”, „királyi aulává”, „nászággyá” válik.

A Szeplőtelen méhe: zárda, templom, királyi aula és nászágy

A Szeplőtelen Fogantatás méhe egy zárda, egy kolostor, amelyben a szerénység minden külső behatolástól védve van: Mária méhének egy elhagyatott helynek kell maradnia, egy igazi szerzetesi kolostornak, amelyben a Gyermeke Jézus, szűzi édesanyja iskolájában, a külvilág hiúságaitól és haszontalan zavaró tényezőitől védve és óvva nő fel, hogy teljesen az Atyjával foglalkozzon. Ez azután egy szeplőtelen templom, amelyben a megtestesült Ige, a Legfelsőbb Pap, az Isten számára legkedvesebb áldozatot emeli fel: többé már nem az ősi kultusz bárányainak formalista

és külsődleges felajánlását, hanem önmagának, a szeplőtelen és makulátlan Báránynak a lelki felajánlását, a mi bűneinkért való engesztelésül, emeli fel. Ez még mindig egy királyi aula, amelyben a császár csarnokait díszítő drapériák helyett a Boldogságos Szűzanya végtelen erényei mutatkoznak be gyönyörűen, mintha mindezek nem szolgálnának másra, mint arra, hogy még szebbé tegyék őt Urának szemében. Végül, ez egy talamusz, egy nászágy, amelyben Krisztusnak, az ő isteni személyében, az emberi természettel való házasságát ünneplik: Mária méhében Jézus isteni személye házasodik az emberi természettel, lehetővé téve, hogy a megszentelő kegyelem által a mi emberi természetünk is házassodjon az isteni természettel.

A pogányok megváltója

Miután Szent Ambrus elidőzött Márián, himnuszában viszatér, hogy emlékeztessen bennünket a Megváltó küldetésére: az, aki „megindul az Atyja székítől”, „az Atyjához ismét visszatér”, de közben le kell szállnia „a pokolba”, és fel kell emelkednie „isteni trónusig”. Neki, aki „egyenlő az örök Atyával”, „trófeaként” kellett testet öltenie, hogy testünk gyengeségeit megerősítse az ő erejével, amelyet folyamatosan közöl velünk. A Szent Ambrus-i himnusz szerelmes és költői tekintete azonban nem tud nem a betlehemi jászol egyik legkorábbi patrisztikus bemutatásával zárulni: „a te jászolod - mondja a szent tanítómester, folytatva a megtestesült Igéhez intézett himnuszát – immár fénylik”. Egy fény, az istállóban gyermekké lett Isten fénye, egy olyan fény, amely magát az éjszakát világítja meg, a tudatlanság és a tévedés éjszakáját, amely megelőzte Krisztus eljövetelét. „Semmilyen éj” azonban - zárja Szent Ambrus - ne legyen képes „elborítani” a testté lett Igéből áradó fényt: aki a tudatlanság éjszakáját kioltotta, azt ne oltsa ki a bűn éjszakája, amely még a tudatlanságnál is rosszindulatúbb és bűnösebb, hanem a hit tartsa égve ezt a fényt. A mi hitünk, Szűz Mária segítségével, soha ne oltsa ki azt a fényt, amely kétezer évvel ezelőtt a betlehemi istállóban ragyogott fel először!

PIO ATYA

az erkölcsi élet mestere

Canavesi Ambrus M. atya

Pio atya idejében a berlini fal még nem dőlt le, és a kommunizmus által indított üldözések folyamatosan szaporították a mártírok listáját. Egyszer egy férfi, aki akkoriban belépett az olasz kommunista pártba, gyónni ment Pio atyához. Miután a bűnbánó úgy gondolta, hogy minden hibáját bevallotta, az atya ezt mondta: „És az a pártigazolvány, nem mond neked semmit?”. „Ó, atyám, azért tettem, hogy legyen munkám.” „És neked állást adtak a kommunisták? Elárultad az Urat, a te Istenedet, és ellenségei közé helyezed magad.”

(„Padre Pio nella sua interiorità. Figlio di Maria, francescano, stigmatizzato, sacerdote, apostolo, guida spirituale”, Edizioni San Paolo, Roma, 1997)

Pietrelcinai Szent Pio a kommunizmus és a vele való mindenféle együttműködés határozott elítélése révén azt mutatta, hogy a politikai életnek is van helye a keresztény erkölcsben. A közhiedelemmel ellentétben a politika nem csupán a hatalom gyakorlása, amely gazdasági vagy személyes haszonszerzésre irányul, és kívül áll mindenféle erkölcsi szabályon.

A politika valójában az erkölcs egy része, mégpedig az, amely az egyének közötti társadalmi kapcsolatokkal és azoknak a társadalomhoz, illetve az államhoz való viszonyával foglalkozik. Ez azt jelenti, hogy még a politikai szférában is léteznek olyan erkölcsi szabályok, amelyek végső soron az isteni kinyilatkoztatástól függenek. Ezek a szabályok nemcsak a politikusokra, hanem minden polgárra vonatkoznak, akik a szavazás révén politikai döntéseket hoznak. Ezért van joga és kötelessége az Egyháznak, mint az isteni kinyilatkoztatás letéteményesének, ítéletet mondani egy ország politikai helyzetéről. Ennek során nem áll szándékában beavatkozni a tisztán politikai térbe, nem akarja saját politikai véleményét ráerőltetni, és nem keresi a saját előnyét egy adott párt vagy jelölt támogatásával. Inkább az vezérli, hogy az Egyház a hívek lelkiismeretét nevelje, és megakadályozza, hogy téves és veszélyes eszmék érvényesüljenek, ezzel kárt okozva a társadalomnak.

Ez a feladat még érzékenyebbé válik a demokratikus rendben. A demokráciában a politikai pártok és jelöltek alapvető szerepet játszanak, ám harcaik nem mindig válnak az állam és az emberi személy javára. Az Egyháznak tehát kötelessége a hívek tájékoztatása és nevelése, hogy ne tévessze meg őket a pártok propagandája, és ne adják szavazatukat olyan politikai mozgalmakra, amelyek nem járulnak hozzá az állam és a polgárok valódi javához (amely magában foglalja a lelki javakat is), vagy amelyek ellenségesek az Egyházzal vagy a vallásokkal szemben. Az Egyház tehát nem mondja meg, hogy kire szavazzunk, de jogában áll megmondani, hogy kire nem szabad szavaznunk: nevezetesen azokra a politikai pártokra és jelöltekre, akik ellenzik az államtól és a társadalomról alkotott keresztény víziót.

Miután az Egyház világossá tette ezt az alapvető kötelezettséget, már a polgárookra bízta, hogy személyes érzékenységük vagy hasznosságuk alapján csatlakoznak-e azokhoz a politikai pártokhoz, amelyek nem ellenzik a keresztény jövőképet, vagy szavaznak-e rájuk. Az Egyház, hogy a keresztények (de általában minden polgár) szavazatát távol tartsa a katolikusellenes vagy társadalomra veszélyes pártoktól, akár súlyos eszközökhöz is folyamodhat, hogy megakadályozza a szavazást egy adott pártra vagy jelőltre. 1950-ben a Szentszék kiközösítéssel sújtotta mindazokat, akik bármilyen módon a

kommunista párthoz tartoztak vagy támogatták azt, ami azt jelentette, hogy még azok is ilyen büntetést kaptak, akik tudatosan szavaztak a pártra. Valóban, nem szabad elfelejteni, hogy a keresztény embernek nemcsak az a felelőssége, hogy aktívan részt vegyen a politikában, hanem az is, hogy keresztényként, a keresztény hit és erkölcs szerint szavazzon. A szavazás keresztény kötelesség, amelyet nemcsak használni kell (a szavazástól való tartózkodás elvileg bűn), hanem jól is kell használni, erkölcsi értelemben.

A kommunizmus radikálisan szemben áll a keresztény politika- és erkölcs szemlélettel, egyrészt nyílt ateista materialismusa miatt (ami miatt az azt támogató személyek még az első parancsolat ellen is vétkeznek), másrészt azért, mert megfosztja az embert bizonyos alapvető jogaitól (például a tulajdonhoz való jogtól), és mert – legálábbis akkoriban – veszélyes volt az állam és a polgári társadalom fennmaradására nézve. Ezért Pio atya jól tette, hogy kiküldte a gyóntatófülkéből azt a bűnbánót, aki, bár őszinte katolikus volt, pusztán személyes haszonszerzés céljából csatlakozott a kommunista párthoz. A hivatalos kiközösítés nélkül is a kommunista párthoz való csatlakozás vagy az arra való szavazás ellentétes a keresztény erkölcsiséggel, még akkor is, ha nem ideológiai okok, hanem pusztán magánérdekek motiválják. Természetesen lehet szavazni a saját magánérdekből is (magasabb fizetés, alacsonyabb adók), de nem az igazságosság rovására, és még kevésbé a vallás és a társadalom rovására.

Pio atya egyik híres lelki fia a kommunistaellenes Giovanni Bardazzi alakjához kapcsolódik. A Toszkánából származó férfi a kommunista párt tagja volt, és ő volt az egyik erős hangja annak a pártnak, hogy minden, ami az Egyházat és papokat érinti, időpocsékolás. Ám egy éjjel meglátott egy szerzetest az ágya végében, aki félkesztyűvel letakart kezeivel a fejtámlán nyugodva megállt, és határozottan ezeket a szavakat véste a fejébe: „Elég volt, Giovanni, várlak San Giovanni Rotondóban!”. Giovanni rájött, hogy ez valami rendkívüli dolog, mert egy szerzetest senki sem engedett be a házába. Giovanni még egy évig habozott, aztán nem tudott tovább ellenállni: 1950-ben, 42 évesen a meggyőződéses kommunista elindult San Giovanni Rotondóba. Az utazás borzasztó volt: amint elindult, az autójában forrni kezdett a víz, mind a négy gumibroncsa kilyukadt, kettő kereke pedig kiszakadt. Amikor már nem messze volt a szállodától, mind a négy tengely eltört, és az autó az út közepén leállt. Mivel fogalma sem volt Pio atya

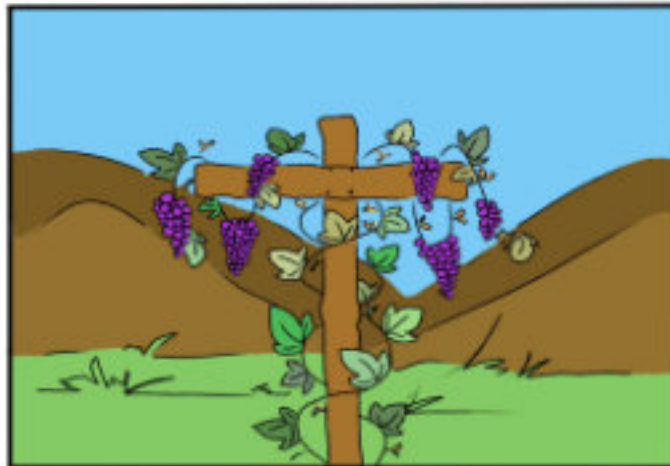
kilétéről, elkezdett érdeklődni, hogy ki lehet az a szerzetes, aki az ágya végében megjelent. A kesztyű segített neki, hogy megtudja, hogy az nem más, mint a stigmatizált szerzetes, Pio atya. A templom sekA templom sekrestyében találkozott vele. Amikor meglátta az atyát, egy pillanatra megállt, és mindenki előtt felkiáltott: „Megérkezett ez a rühes bárány!”. Nevet nem mondott, de Giovanni azonnal tudta, hogy ő az a bárány. Elérkezett a gyónás pillanata. Még le sem térdelt teljesen, amikor az atya megkérdezte tőle, hogy jár-e misére. A nemleges válaszra a szent így válaszolt: „Most menj el! Menj, mert nem akarok miattad a pokolra jutni. Gyere vissza két hónap múlva!” A férfi, bár fájdalmat érzett, két hónappal később visszatért San Giovanni Rotondóba. Giovanni megkérdezte tőle, megismeri-e, mire Szent Pio atya így válaszolt: „Vannak arcok, amelyeket nem felejték el! Már jár misére?” „Igen, atyám! Kora reggel szoktam járni.” Akkor Pio atya kérdezte: „Miért, nálatok nincsenek későbbi misék?” És jött a válasz: „Vannak, de én szégyellem, mert a kommunista párt tagja vagyok.” „Menj ki! Rosszabb vagy, mint korábban! Gyere vissza két hónap múlva!”

És ezúttal is visszajött: minden vasárnap a főmisére járt. Giovanni bevallotta, hogy Isten nevét gyalázta, és miatta Pio atya nem akarta megint feloldozni... de ezeknek a folyamatos visszautasításoknak megvolt a céljuk. Szent Pio elgondolkodtatta, és rávezette őt arra, hogy a kommunista párthoz való tartozás nem pusztán politikai zászlók kérdése, hanem a lelkét is bemocskolja. Giovanni belátta, hogy ki kell lépnie a kommunista pártból, és el kell tépnie a tagsági igazolványát. Ettől a pillanattól kezdve teljes volt a megtérése: visszatért Pratóba, szülővárosába, és taxisofőrként folytatta munkáját. Ekkorra már Pio atya taxisofőrze is lett: minden héten, vagy még gyakrabban, egy négyfős zarándokcsoportot vitt taxijával Pio atyához. Néhány év múlva taxijának hétköznapi útjai már nem voltak elegendőek, így emberekkel teli buszok indultak el Pratóból, tele nemcsak ottani hívőkkel, hanem mindenfelől érkező emberekkel. Giovanni, a megtért kommunista vitte őket, hogy megtérjenek, gyónjanak és térjenek vissza a keresztény élethez. Ezeken a zarándoklatokon sok kommunista, legyen az meggyőződésből vagy kényelemből, belátta tévedését, és San Giovanni Rotondóban széttépte párttagsági igazolványát.

„A kommunistáknak nincs Istenük, és Isten nélkül nem épül társadalom sem.”

SZENT FERENC ÉLETE

BERNARD TESTVÉR ÚJ KOLOSTORT ALAPÍT

Az Apostoli Hitvallás – Hiszekegy

...fogantatott a Szentlélektől, született Szűz Máriától

Nagy Péter atya

Jézus Krisztus jelen van az életünkben, ha engedjük. Ezzel a gondolattal fejeztük be az előző elmélkedést. Akkor megjegyeztem, hogy a Jézus Krisztussal való szoros élet elengedhetetlen feltétele annak, hogy hitünk szent titkairól elmélkedhessünk. „Azt mondom tehát, és kérve kérek titeket az Úrban, hogy most már ne éljetelek úgy, ahogy a pogányok élnek, akik hiúságokon jártatják az eszüket.” (Ef 4,17) – mondja szent Pál apostol nekünk is, amikor keresztény életünket a pogányság szelleme környékezi meg. Nevezetesen gondolok itt a karácsony ünnepére – a családi szeretet ünnepévé zsugorított karácsonyra, ami egyfajta lelki bezártság is. Nehezen fogadjuk el, hogy Isten szerves része akart és akar lenni a személyes és közösségi életünknek. Lelkileg akkor lehetünk bezárva, ha inkább a teremtett dolgok és nem Isten előtt borulnánk le. Ilyenkor a hallatlan nagy csodát, hogy Isten lyukat vájt a történelem szövetébe és végérvényesen lerombolta a falakat közte és köztünk, süket fülekre talál. Lelki csend kell ahhoz, hogy ezt meghalljuk...

Isten egyszülött Fiában elérkezett hozzánk az üdvösség és új szövetséget kötött velünk. Bármelyikünk beleeshet a lelki bezártság csapdájába. Hiszen pogány gyökereink messzire nyúlnak. Gondoljunk csak abba bele, hogy a pogány görög tengerészek azért mutattak be áldozatot Poszeidonnak – a tenger istenének –, hogy hagyja békén őket. Ennek göcsörtös csökevénye ott van a keresztény ember lelkében is. Amikor azért imádkozunk, hogy végre békén hagyjon az Isten... Például ott van a népszokássá vált vasárnapi szentmise, évente megismételt, felszínes gyónás. Az ilyen göcsörtöktől szenvedő emberekről mondja szent Pál: „Sötétség borult az értelmükre, az istenes élettől elidegenedtek a bennük levő tudatlanság miatt, amely szívük megátalkodottságának következménye.” (Ef 4,18)

Mária a mi Édesanyánk, akit Isten kiválasztott, hogy benne foganjon meg a Szentlélek által Jézus Krisztus – az emberré lett második isteni Személy. Mária hite példaértékű számunkra is. Ezt ünnepeljük Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén – Urunk születésének hírüladásakor. Szűz Mária Istennek mondott igenje a mi igenünk is. Az egyház engedelmes szava ez, ami a szentségekben és leginkább az eucharishtiában ölt testet. „(...)Ezért sok korai egyházatya szíviesen hirdeti vele együtt beszédeiben: Éva engedetlenségének csomóját kibontotta Mária engedelmessége; s amit a szűz Éva megkötözött hitetlenségével, azt Szűz Mária föloldotta a hitével; Évával összehasonlítva az élők Anyjának mondják Máriát, és gyakran kijelentik: „Éva által jött a halál, Mária által az élet.” (KEK 494) – tanítja a Katekizmus az egyházatyákra utalva. Az Élet jött általa, hogy megvilágosítsa az elménket: Isten emberré lett – Karácsony - aki előtt hódol majdan egyszer minden nép és a benne hívő ember szívéből feltör az imádság: „Kérünk téged, Úristen, önts lelkünkbe szent kegyelmedet, hogy akik az angyali üzenet által szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak megtestesülését megismertük, az ő kinszenvedése és keresztje által a feltámadás dicsőségébe vitessünk.” Főleg akkor, amikor megkísértene a sátán, hogy vallásosságunkra, mint szokásra gondoljunk.

AZ IMA ISKOLÁJÁBAN

Pierre Clorivière

Megbecsülni és szeretni az imát

Nem érezhetnénk-e megbecsülést és szeretetet egy olyan gyakorlat iránt, amelynek felbecsülhetetlen előnyeit megismertük? Következésképpen fontolóra kell vennünk, hogy külön csak az imának szentelt órák a nap legbecsebb kincsei. Ezekben a pillanatokban a lélek megkapja a táplálékát, és minden más gondtól felszabadulva csak azal törődik, amire teremtve volt. Akkor minden visszahúzza őt Istenhez, és szabadon kiélheti jámbor vágyait. Ezek a pillanatok olyanok lesznek a lélek számára, mint az étel az éhes embernek és a tenger a halnak.

Ha a természetünk számára kényelmetlen és ellenséges bizonyul az, ami megerősítené a kegyelemnek a lelkünkben levő uralmát, akkor a természetünk kényelme ellenkezik az ima gyakorlatával; ha a lélek nehezen kötődik hozzá; ha a képzelőerő az ima alatt ezernyi lényegtelen tárgyon megpihen; ha az ördög, amint majdnem mindig, minden eszközt használja, hogy ellenszenvet ébresszen bennünk az üdvösség ezen eszköze iránt; ha, hogy jobban becsapjon, a látszólagos jóssággal leplezi ravaszságát; bármilyen heves legyen is a kísértés, bármennyire is fondorlatos ürügyeket használ a hazugság szelleme, hogy elrejtse gonoszságát, bármilyen nagy fáradságot is érzünk az ima gyakorlásában, bármilyen csekély gyümölcsöt is hoz az ima, az igazság fáklájától megvilágítva, amely felfedezi az ima érdemét és azt a nagy jót, amit hoz nekünk, és élő és tiszta hittel felvértezve, annál erősebben fogjuk érezni, mennyire szükséges, hogy minden eddigénél jobban ragaszkodjunk ehhez a szent szolgálathoz. És a küzdelmek, amelyeket el kell majd viselnünk, hogy kitartsunk benne, dicsőséges diadallá válnak számunkra.

A közös ima

Az Anyaszentegyházban használatos minden ima közül különösképpen kell szeretnünk a közös és nyilvános imát, akár azokon a helyeken, ahol a család- vagy közösség tagjai gyülekeznek, hogy együtt imádkozzanak, akár

a templomokban, és különösen a plébániatemplomokban, amik az egész Anyaszentegyház egy tökéletesebb képe. „Ha ketten közületek – mondja az Úr - valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18, 19-20)

Mivel mélyen meg vagyunk győződve ezen isteni ígéretnek az igazságában, egyáltalán nem kételkedünk, hogy a világ Üdvözítője közöttünk van, és velünk, és értünk imádkozik.

A közösségben végzett imával kapcsolatban fontolóra kell vennünk, hogy a testeknek és hangoknak külső egyesülése a jele annak a szeretetnek, ami a szíveket egyesíti és magasztosabbá teszi az Istennek odaadott imádatot, tiszteletet. Mindez érzékelhető képe annak az egyesülésnek, ami egy egyetlen testté teszi az Egyház minden fiát, és az égi Jeruzsálem lakói között uralkodik. Az egyesülés erősebbé teszi a közösen végzett imákat. Az egyikeknek a buzgósága kiegészítené azt, ami hiányzik a másiktól. Az egybegyűlt hívek pedig példájukkal ösztönözhetik egymást arra a mélységes tiszteletre, amelyet az istentisztelet megkövetel. Ezen kívül egyfajta szöveget alkotnak, hogy üdvözítő erőszakot gyakoroljanak az égiekre, és bátrabban álljanak ellen a pokol egyesített erőfeszítéseinek.

Az állandó ima

A buzgó keresztényeknek nem elég, hogy csak abban az időben és azokon a helyeken imádkozzanak, amik kifejezetten az imának vannak szentelve. Különösen így van ez azoknál, akiket Isten az irgalmassága révén egy szentesebb állapotra hív, úgy kell tekinteniük magukat, hogy szigorúbban - amennyire az emberi gyengeség megengedi - elkötelezettek gyakorolni a tanácsot, amit az isteni Mester adott minden kereszténynek, hogy „mindig imádkozzanak” (Lk 18, 1), és amit mond az Apostol, „kitartóan imádkozzanak”. (Ef 6, 18) Ezért mindegyikük a kegyelme mértéke szerint igyekszik majd - bár édesen és nem a lé-

lek feszültségével - , hogy minden cselekedetük, beleértve a legjelentéktelenebbeket, mint inni és enni, egy állandó imát alkosson.

Mielőtt bármit elkezdene, legalább belsőleg felajánlják azt Istennek. A cselekvés alatt, időről időre, ezt a felajánlást meg fogják újítani és arra fognak törekedni, hogy a szándékukat tisztítsák meg és azokat a kegyelmeket kérjék, amikre szükségük lesz, hogy jól végezzék teendőiket. A cselekvésükben úgy fogják végezni, mintha mindig Isten szeme előtt lennének, és sohasem feledkeznének el arról, hogy a cselekvésüket egyesítsék az Isten-emberével, hogy érdemei kárpótolva legyenek a hiányosságaikért. Végül, amikor a cselekedeteiket befejezik, hálát adnak majd Istennek, és bocsánatot fognak kér-

ni az esetlegesen elkövetett vétkeikért.

Azok, akik még keveset haladtak előre az Isten útjain, minden bizonnyal tökéletes módon nem gyakorolhatják. Nem várjuk el tőlük. Számukra elég az, hogy vágyakozzanak, kérve kérjék azt, és kis törekvéseket tegyenek ezért. A kegyelem, amely örömmel enged az általa ihletett szent elhatározásoknak, fokozatosan arra teszi képessé őket, hogy mindig nagyobb elhatározásokat tegyenek. És amennyire a tökéletességben haladnak előre azzal a bő segítséggel, amelyet a kegyelem ad számukra, akkor fáradtság nélkül és a legegyszerűbb módon teszik majd azt, ami megengedi, lehetővé teszi az állandó imát, mert Jézus Krisztus szelleme lelkesíti őket.

Áldott Karácsonyt!

